

Ács József CSONTOK ÉS NARANCSON

RÁÍRÁS: [Bikácsy Gergely](#) | OSTIAI ESZTÉTIKA

minden nap bódító narancsvirágillatban mentünk haza
jázminos aromák hullámaiban úszva — ez róma
bár sárgásfehér falak és padlók travertin kövek alatt
holtak hordtak holtakat lábszárcsontokból tákolt saroglyán
gúlába rakott koponyák közt fekete mezőkön botladozva
énekesmadarak ittak körülöttünk nyitott kőpoharakból
róma élettől duzzadó óriási temetőre hasonlít mondta fellini
ha fullasztó is ez a virágillat mi szívesen fulladoztunk
és mindig is szívesen látogattam a temetőket
talán mert aki odakerül megszelídül s növényi létre tér

a menetközben vallást váltott egykori birodalom szíve
irgalmatlan kőből faragott díszletei lekopva fénylenek
mint dúsgazdag donátorok templomfalakból düllendő márványfejei
míg erősek és gyengék egyként a föld alatt hevernek

olajos levegőnket szaglássza sok büszk hófehér sasorra
ránk mered csiszolt szemgolyójuk lám voltak számosan
kik az örök élet büntetését nagy pénzen vásárolták
a falra kerültek akár a szarvasok bárányok galambok
szerencse hogy mi sírkőnek túlzás azt e nyájas állatok megszelídítik
s megszeretjük mind e fákkal madarakkal telt nagy temetőket

a santa maria sopra minerva előtt a helybelieknek
a kényelmes kőlépcső kell csak az oszlop tövében
hatkor a templom elől nézzük hogy hömpölyög az élet
kölyökcsoporthoz szaladnak ős-lendülettel egymás után
s ha együtt vannak játszani untig elég egy rossz gumilabda
futnak utána s berúgják a nyitott üvegajtón a beato angelicóba
a sarkon a pantheon játék csak: vörösre piszkolt színpadi kulissza
mennyeivel ifjabb mint ez a százezer éves gyermekricsaj

mint kőlépcsőn legurult narancsok ültünk és bámultuk
ahogy elvonulnak sorban előttünk a császárok márványfejei
eleven testeken persze: leszálltak a buszról átvágtak a téren
hibátlan öltönyben megannyi vespasianus diocletianus
este a balfőzőben pimasz rétorok gyúrnak pizzatésztát
s mellettük a velencei dózse maga forgatja a sütőlapátot
egymásra csúsznak az időrétegek 1930-at írunk talán
a tészta vékony és száraz mint egy öregember bőre
de beterítik a színpompás zöldegek s a friss paradicsom

hol ferde szögökben összefutó utcák alkotnak kis tereket
ott minden szabálytalan találkozás: mint az emberi test
hol combcsont és lábszárcsont a térdben ízesül
a füge téren sakkórát csapdosnak a fa tövében snellezők
fiúk és lányok örvénylenek mint fiatal bolygórendszerek
s a mária-kép alatt az öntöttvas kútból éltető víz fakad
ezer helyen bugyog fel itt ez a kotyogó csendes beszéd
az egész város tele van kúttal elzárni egyiket sem lehet
zubog ezer ágon észrevétlen mint felhőkből leszállt ital
tíz év óta mohos zöld csík jelzi hol csorgott a falon
árad a forrásvíz szabadon s éppoly kéretlenül mint
az élet árad mikor nem akad talp mely eltiporja
s mi egyszerre álltunk kisemmizetten és dúsgazdagon

kép | Robin, flickr.com